

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 84/2025-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **ibplus.sk, s.r.o.**, Pavlovičovo námestie 45, Prešov, IČO 36 502 537, zastúpenej Mgr. Marekom Tauberom, advokátom, Hviezdoslavova 11, Spišská Nová Ves, proti postupu Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 81Er/430/2016 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. januára 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie svojej veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v napadnutom konaní. Sťažovateľka navrhuje, aby jej ústavný súd priznal finančné zadost'učinenie v sume 15 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a zo zistení ústavného súdu z uznesenia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 360/2024 týkajúceho sa identickej veci sťažovateľky vyplýva, že na základe návrhu oprávneného a poverenia okresného súdu z 22. novembra 2016 vydaného pod sp. zn. 81Er/430/2016 začal súdny exekútor exekučné konanie proti sťažovateľke ako povinnej o vymoženie pohľadávky vo výške 99,15 eur s príslušenstvom.

3. Sťažovateľka podala 10. januára 2017 proti exekúcii námietky s odôvodnením, že proti rozsudku prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu, ktoré predstavujú exekučný titul, podala dovolanie so žiadosťou o odklad vykonateľnosti. Následne 13. februára 2017 doručila súdnej exekútorke aj návrh na odklad exekúcie. O námietkach sťažovateľky proti exekúcii okresný súd nerozhodol v zákonnej lehote 60 dní v súlade s Exekučným poriadkom. Súdna exekútorka podala šesť urgencií na prieťahy v napadnutom konaní. O námietkach sťažovateľky napokon rozhodol okresný súd uznesením č. k. 81Er/430/2016-47 z 22. marca 2023, ktoré nadobudlo právoplatnosť 8. apríla 2023, tak, že ich zamietol a odklad exekúcie proti sťažovateľke nepovolil.

4. Na základe žiadosti sťažovateľky o vyčíslenie skutočných trov exekúcie z 13. júna 2023 bolo sťažovateľke súdnou exekútorkou toto oznámenie doručené. Dňa 28. júna 2023 podala sťažovateľka proti oznámeniu súdnej exekútorky o vyčíslení trov exekúcie námietky. Okresný súd o predmetných námietkach proti trovám exekúcie rozhodol uznesením č. k. 81Er/430/2016-63 z 18. júla 2024 tak, že ich zamietol ako podané oneskorene.

5. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka z 18. júla 2024 podala sťažovateľka sťažnosť, o ktorej rozhodol sudca okresného súdu uznesením z 23. októbra 2024 tak, že ju zamietol.

6. Sťažovateľka tiež žiadosťou zo 17. apríla 2023 žiadala sudcu okresného súdu JUDr. Ondreja Havíra, aby predložil potvrdenie o pridelení veci, a to na základe § 51 ods. 10 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), a tiež podala žiadosť o doplnenie uznesenia okresného súdu zo 7. októbra 2024 podľa § 224 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Proti postupu okresného súdu v napadnutom konaní podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej namieta, že okresný súd porušil základné právo na prerokovanie jej veci bez zbytočných prieťahov. Konanie zo strany okresného súdu bezdôvodne trvá viac ako 8 rokov, a to bez zavinenia sťažovateľky a súdneho exekútora.

8. Sťažovateľka namieta, že o jej námietkach rozhodol okresný súd 22. marca 2023, t. j. šesť rokov od podania námietky (resp. 2190 dní), a nie v lehote 60 dní podľa Exekučného poriadku, pričom rozhodol sudca, hoci mal rozhodovať vyšší súdny úradník.

9. Sťažovateľka ďalej namieta, že v jej exekučnej veci rozhoduje nezákonný sudca, keďže tento *„nedisponuje potvrdením o prevzatí a pridelení veci v súlade s § 51 ods. 10 zákona 757/2004 Z. z.“*, pričom v tomto kontexte tiež namieta, že jej sudca JUDr. Ondrej Havír *„do dnešného dňa nevydal potvrdenie o prevzatí a pridelení veci.“*

10. Sťažovateľka poukazuje na to, že podala námietku proti vyčísleniu dodatočných trov exekúcie 28. júna 2023 z dôvodu, že základom pre výpočet trov exekúcie má byť suma uvedená v poverení na vykonanie exekúcie (99,15 eur), a nie skutočne vymožená suma, ktorá zahŕňa aj príslušenstvo (úroky z omeškania, súdny poplatok a náklady na vymoženie pohľadávky). O týchto námietkach pritom rozhodol vyšší súdny úradník.

11. Sťažovateľka napokon namieta, že podala žiadosť o doplnenie uznesenia zo 7. októbra 2024 podľa § 224 CSP, pričom okresný súd o tejto žiadosti do dnešného dňa nerozhodol.

12. Uvedené okolnosti odôvodňujú aj priznanie finančného zadostučinenia, keďže dôvera v okresný súd je oprávnene spochybnená. Rozhodnutie súdu má mať aj výchovnú funkciu a má pôsobiť aj do budúcnosti. Finančné zadostučinenie je aj určitou sankciou za porušenie základných práv sťažovateľky dlhoročnou nečinnosťou okresného súdu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom exekučnom konaní.

14. V súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou už ústavný súd vyslovil, že právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sa vzťahuje aj na konanie o výkon rozhodnutia a rozhodovanie súdu v exekučnom konaní (napr. III. ÚS 15/03, III. ÚS 229/04), keďže nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04, III. ÚS 229/04), pričom ústava v čl. 48 ods. 2 takéto konania z povinnosti súdov konať bez zbytočných prietáhov nevyvíma.

15. Právomoc je v exekučnom konaní rozdelená medzi dva orgány – exekučný súd a súdneho exekútora. Súd zodpovedá za riadny výkon exekúcie, a to predovšetkým vo fázach, kde sa rozhoduje o právach a povinnostiach účastníkov konania. Tak to je napríklad pri vydaní poverenia na vykonanie exekúcie, pri rozhodovaní o návrhoch povinného a pod. Naproti tomu súdny exekútor je pri vedení exekúcie (voľbe spôsobu exekúcie) samostatný. Vychádzajúc z uvedeného, k zbytočným prietahom v exekučnom konaní môže zo strany exekučného súdu dochádzať len vtedy, ak je mu zákonom zverená právomoc a povinnosť rozhodovať (II. ÚS 560/2020, II. ÚS 360/2024). Po právoplatnom rozhodnutí exekučného súdu v konkrétnej veci, t. j. o jednotlivom návrhu v rámci exekučného konania, sa jeho ingerencia do exekučného konania končí, až kým znovu nevznikne potreba, aby v exekučnom konaní rozhodoval. Exekučný súd preto nemôže zodpovedať za potenciálne porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov spôsobené dĺžkou celého exekučného konania, ale len za dĺžku jeho „jednotlivých rozhodovaní“ v rámci exekučného konania (m. m. III. ÚS 867/2016, IV. ÚS 86/2020). Inými slovami, namietať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd možno na ústavnom súde vo vzťahu k exekučnému súdu len vtedy, ak tento má reálne o čom rozhodovať (m. m. II. ÚS 349/2017, IV. ÚS 60/2018, II. ÚS 186/2019, III. ÚS 403/2021, I. ÚS 115/2022).

16. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta dĺžku rozhodovania o svojich námietkach proti exekúcii a návrhu na odklad exekúcie, ktoré trvalo okresnému súdu 6 rokov namiesto zákonnej lehoty 60 dní. Obdobne namieta rozhodovanie o svojich námietkach proti vyčísleniu dodatočných trov exekúcie z 28. júna 2023, o ktorých rozhodol vyšší súdny úradník uznesením z 18. júla 2024, pričom o sťažnosti sťažovateľky proti tomuto uzneseniu rozhodol sudca okresného súdu uznesením 23. októbra 2024 tak, že sťažnosť zamietol.

17. Je teda zjavné, že sťažovateľka namieta postup okresného súdu v parciálnych otázkach v rámci napadnutého exekučného konania, o ktorých však okresný súd už v čase podania ústavnej sťažnosti rozhodol.

18. Súčasťou stabilnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu je názor, v zmysle ktorého sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade všeobecným súdom) ešte trvalo. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nemôže dochádzať k porušovaniu označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd sťažnosť odmietne, vychádzajúc pritom z účelu týchto práv, ktorých spoločným menovateľom je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci. Inými slovami, ústavný súd poskytuje ochranu práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo alebo k jeho porušeniu dochádza (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, I. ÚS 22/01, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (Miroslav Mazurek v. Slovenská republika z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05) vo vzťahu k právu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

19. Sťažovateľka teda namieta postup okresného súdu ako exekučného súdu vo veciach, v ktorých už okresný súd v čase podania ústavnej sťažnosti rozhodol, preto neprichádza do úvahy záver o porušení základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy na vymedzenom skutkovom základe.

20. Pokiaľ ide o námietku, že v danej veci rozhodol, resp. rozhoduje nezákonný sudca, je potrebné uviesť, že uvedená námietka by mohla konštituovať porušenie základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Medzi uvedenou námietkou a namietaným porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy však nie je žiadna vecná súvislosť.

21. Obdobne pokiaľ sťažovateľka namieta, že jej špecifikovaný sudca okresného súdu doteraz nevydal potvrdenie o prevzatí a pridelení veci podľa § 51 ods. 10 zákona o súdoch, je potrebné uviesť, že sudca, ktorému sú právna vec a súvisiaci spis pridelené na rozhodnutie, nevydáva o tejto skutočnosti uvedené potvrdenie. Napokon pri vydávaní uvedeného potvrdenia (súdom) nejde o konanie a rozhodovanie exekučného súdu v exekučnom konaní. Z toho pohľadu nevydaním takéhoto potvrdenia špecifikovaným sudcom, prípadne súdom nemôže dochádzať k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v napadnutom exekučnom konaní.

22. Napokon ústavnú sťažnosť v kontexte s námietkou, že okresný súd doteraz nerozhodol o žiadosti o doplnenie uznesenia zo 7. októbra 2024 podľa § 224 CSP, považuje ústavný súd za nezrozumiteľnú a nedostatočne odôvodnenú. V tomto smere je potrebné zdôrazniť, že sťažovateľka je zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, preto možno prirodzene očakávať, že ústavná sťažnosť bude sformulovaná tak, aby spĺňala zákonom ustanovené náležitosti. Náležitosťou ústavnej sťažnosti je aj jej adekvátne odôvodnenie, t. j. čo najpresnejší opis skutkového stavu, z ktorého sťažovateľka vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nedostatok odôvodnenia sťažnosti vyvoláva významné procesné dôsledky (I. ÚS 173/2022, I. ÚS 272/2023).

23. Nie je v prvom rade zrejmé, čo je obsahom uznesenia zo 7. októbra 2024, teda o čom okresný súd uvedeným uznesením rozhodol. Sťažovateľka uvedenú skutočnosť v ústavnej sťažnosti nikde nešpecifikuje okrem nejasnej formulácie, že uvedeným uznesením okresný súd „*rozhodoval o neexistujúcej elektronickej prílohe*“, pričom toto uznesenie „*neobsahuje rozhodnutie o písomnej sťažnosti doručenej súdu 30.8.2024 osobne...*“. Napokon zrozumiteľne nevysvetľuje, o akú chybu v písaní, počítaní alebo o akú inú zrejmú nesprávnosť v zmysle § 224 CSP v danej veci ide.

24. Ak by aj námietka sťažovateľky v tomto kontexte bola zrozumiteľná, je zjavné, že na rozhodovanie podľa § 224 CSP nemá všeobecný súd danú konkrétnu lehotu. V čase rozhodovania ústavného súdu uplynulo od 7. októbra 2024 (od prijatia bližšie nešpecifikovaného rozhodnutia) niečo vyše štyroch mesiacov, pričom nie je zrejmé, kedy sťažovateľka svoju žiadosť podala. Z tohto pohľadu je zjavné, že ani prípadná nečinnosť okresného súdu v danej veci nedosahuje ústavnoprávnu intenzitu.

25. Ústavný súd vo svojej judikatúre súvisiacej s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy opakovane pripomína, že nie každý zistený prierah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). Ústavný súd poukazuje na právny názor vyslovený vo svojej doterajšej judikatúre, podľa ktorého ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prierahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prierahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

26. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

27. Obdobne je to aj s nešpecifikovanou námietkou sťažovateľky o celkovom trvaní predmetnej exekúcie. Čo sa týka tejto námietky, ústavný súd odkazuje na svoje skoršie rozhodnutie (II. ÚS 360/2024), v ktorom dospel k záveru, že takto sformulovaná ústavná sťažnosť nespĺňa zákonom ustanovené náležitosti, a to práve z dôvodu špecifik exekučného konania, v ktorom koná jednak súdny exekútor a tiež exekučný súd, ak je mu zverená právomoc konať a rozhodovať, preto je dôležité špecifikovať, o akej veci exekučný súd mal konať a rozhodovať, pričom tak neučinil.

28. V tejto časti ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nedostatok náležitostí ustanovených zákonom.

29. Pretože ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. februára 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu